

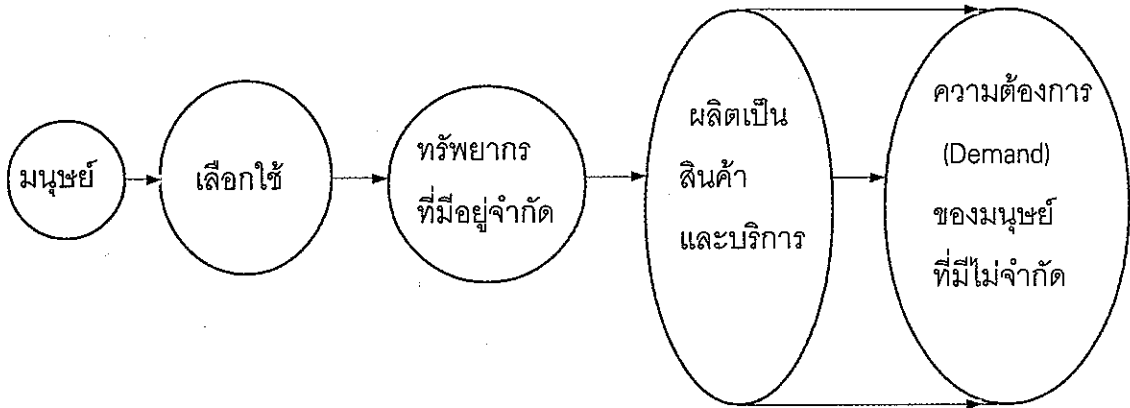
ปรีชา ปาโนรัมย์

เรียนรู้เศรษฐศาสตร์แล้ว..... รวยได้อย่างไร!

วิชาเศรษฐศาสตร์ (Economics) เป็นวิชาทางสังคมศาสตร์ซึ่งเป็นวิชาที่ถูกพัฒนามาไม่นาน แต่ถือว่าเป็นวิชาที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตและความ เป็นอยู่ ของมนุษย์อย่างแท้จริง เศรษฐศาสตร์นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่มนุษย์ ดังนั้นเมื่อจะกล่าวไปแล้ววิชาเศรษฐศาสตร์เกิดขึ้นเพราะเหตุผลสองประการ กล่าวคือประการแรก เกิดจาก ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัด (Scarcity) ประการที่สองมนุษย์มีความต้องการไม่จำกัด สองสิ่งนี้จึงทำให้มีนักเศรษฐศาสตร์เกิดขึ้นมา และพยายามที่จะคิดค้นทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์เพื่อ

ที่จะอธิบายว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้ทั้งสอง สามารถที่จะสนองต่อกันและกันได้อย่าง สมดุล และหากสังเกตในทั้งสองสิ่งแล้ว จะเห็นว่า ทั้งสองอย่างเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกันอย่างแท้จริง นั่นคือ ทรัพยากรในโลกนี้มีจำกัด แต่ความต้องการของมนุษย์มีไม่จำกัด เศรษฐศาสตร์จึงเป็นวิชาที่จะต้องเรียนรู้วิธีการใช้ทรัพยากรเพื่อผลิตเป็นสินค้าและนำไปสนองความต้องการของมนุษย์ดังนั้นเราอาจจะเขียนความสัมพันธ์ของการเกิดขึ้นของวิชาเศรษฐศาสตร์ตามกระบวนการได้ดังต่อไปนี้

จากรูปที่ได้เขียนเอาไว้ จะมีอยู่ทั้งหมด 5 คำ นั่นคือคำว่า 1. มนุษย์ 2. รู้จักเลือกใช้ 3. ทรัพยากรการผลิต 4. สินค้าและบริการ 5. มนุษย์มีความต้องการไม่จำกัด

1. **มนุษย์ (Human)** คือผู้คิด ผู้ทำ และผู้สร้างโอกาสต่าง ๆ ให้แก่สังคม ดังนั้นมนุษย์จึงมีส่วนสำคัญที่จะสรรสร้างระบบเศรษฐกิจให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

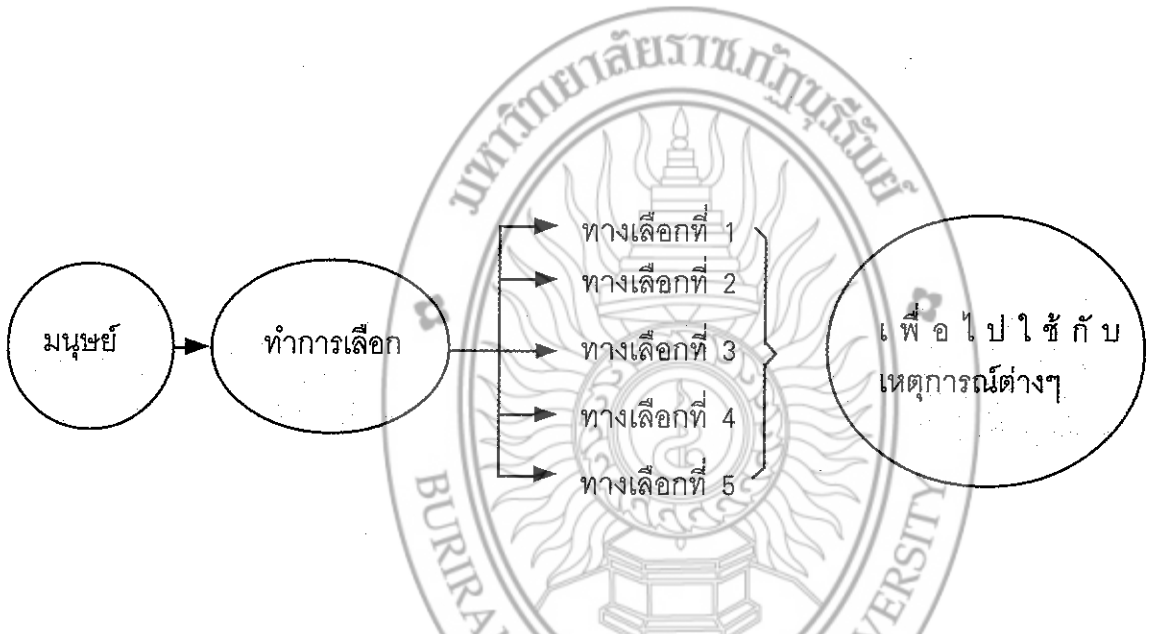
2. **การเลือกใช้ (Choice)** คือ กระบวนการอันหนึ่งที่มนุษย์ใช้เพื่อเป็นหนทางในการผลิตสินค้า ซึ่งอาจจำแนกการเลือกได้ สอง ประการ ดังนี้คือ

2.1 **การรู้จักเลือกวิธีการในการผลิตสินค้า** มนุษย์สามารถที่จะเลือกวิธีการผลิตสินค้าได้โดยใช้หลักการที่เรียกว่า เทคนิค การที่มนุษย์สามารถที่จะเรียนรู้หรือคิดเทคนิคในการผลิตได้หลายๆ รูปแบบนั้นคือความสำเร็จอย่างหนึ่งและถือว่าเป็นการลดต้นทุนในการผลิตอย่างแท้จริง ดังนั้น หากเราเห็นว่า การผลิตสินค้าประเภทนี้ต้องใช้เทคนิคหลายขั้นตอน จึงควรที่จะต้องคิดหาเทคนิคต่างๆ เพื่อให้การผลิตสินค้านั้น

ง่ายขึ้น เพื่อให้ได้รับสินค้าที่รวดเร็วที่สุดและมีประสิทธิภาพสูงสุด ตัวอย่างเช่น ในสมัยก่อนการเลี้ยงปลาต้องใช้ขั้นตอนในการผลิตหลายขั้นตอน ซึ่งเป็นเรื่องที่ยุ่งยากและทำให้การผลิตต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างสิ้นเปลืองโดยไร้ประโยชน์กล่าวคือ ขั้นที่หนึ่งต้องขุดบ่อเลี้ยงปลา ขั้นที่สอง ต้องสูบน้ำเข้าบ่อขั้นที่สามปล่อยปลาลงไปในบ่อขั้นที่สี่หาอาหารให้ปลากิน ขั้นที่ห้า หลังจากปลาโตได้ขนาดที่พอเหมาะก็นำเครื่องสูบน้ำมาสูบน้ำออกขั้นที่หก จึงเป็นขั้นที่จะต้องจับปลา ทั้งหมดเหล่านี้อาจจะได้ปลาไม่เต็มจำนวนเพราะปลาอาจจะหลงเหลือในบ่อและไม่สามารถจับได้อย่างไรก็ตามขั้นตอนทั้งหมดเหล่านี้เป็นเรื่องที่ยุ่งยากและมีต้นทุนสูง ดังนั้นในการเลี้ยงปลาปัจจุบันมีคนคิดเทคนิคในการเลี้ยงใหม่ๆ ขึ้นมาและเป็นเทคนิคที่ลดขั้นตอนโดยไม่ทำให้เกิดความยุ่งยากอีกทั้งยังได้ปริมาณปลาที่มากกว่าและได้ในปริมาณตามที่ต้องการ นั่นคือ การนำเอาตาข่ายมาเย็บติดกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ (กระชัง) เพื่อที่จะเลี้ยงปลา แล้วหย่อนลงไปใบบ่อน้ำหรือสระน้ำ เมื่อน้ำลด ก็หย่อนลงไปอีกใน

ปริมาณที่พอดี และเมื่อปลาโตได้ขนาดก็สามารถที่จะยกขึ้นมาเพื่อการบริโภคหรือจำหน่ายได้ นี่คือการคิดเทคนิคเพื่อลดขั้นตอนในการผลิต

การรู้จักการสร้างทางเลือกหลายๆ ทางเลือกจึงเป็นเรื่องที่สำคัญในการผลิตสินค้า เพราะเมื่อมีหลายๆ เหตุการณ์เกิดขึ้นเราสามารถที่จะหยิบยกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่งมาใช้กับเหตุการณ์นั้นๆ ได้ เพราะมีความรู้ในหลายๆ ด้าน ตัวอย่างเช่น หากเราอยู่ที่จังหวัดบุรีรัมย์แล้วต้องการอยากให้คนใดคนหนึ่งที่อยู่กรุงเทพฯ ทราบข่าวคราวในทันที และเรามีทางเลือกเอาไว้เพียงแค่ว่าหนึ่งทางเลือกคือการส่งจดหมาย ก็จะทำให้นึกได้เพียงแค่ว่าการส่งจดหมายเท่านั้น แต่หากเรามีหลายๆ ทางเลือกเพื่อที่จะนำไปใช้ในเวลาที่เกิดความจำเป็นเราก็สามารถที่จะนำมาใช้ได้เลย เช่น โทรศัพท์ โทรเลข ส่ง อีเมลล์ ส่งข้อความทางทางโทรศัพท์ ส่งจดหมาย ฝากคนให้บอกให้ และอื่นๆ ดังนั้นอาจสร้างความสัมพันธ์ในการเลือกได้ดังนี้คือ

2.2 การรู้จักเลือกทรัพยากรการผลิต หากมนุษย์เลือกทรัพยากรการผลิตอันใด อาจกล่าวได้ว่า มนุษย์กำลังเลือกที่จะประกอบธุรกิจอันนั้น หรือกำลังเลือกที่จะทำสิ่งนั้น การเลือกใช้ทรัพยากรจึงควรที่จะมีการเรียนรู้ก่อนว่ามีความรู้มากน้อยเพียงใดในการที่จะใช้ทรัพยากรนั้นเพื่อผลิตเป็นสินค้า และควรที่จะทราบว่า สินค้าตัวนั้นจะกระจายตลาดอย่างไร ดังนั้นการเรียนรู้ว่าจะผลิตอะไร ผลิตอย่างไร และผลิตเพื่อใครจึงเป็นเรื่องที่สำคัญในขั้นตอนนี้

3. ทรัพยากรมีจำกัด หลังจากที่ทำการเลือกทรัพยากรแล้ว ให้พึงสังหรณ์ว่า ทรัพยากรนั้นมีจำกัด และเป็นสิ่งที่หาได้ยาก (Scarcity) การที่ทรัพยากรมีจำกัดจึงควรรู้จักในการผสมสัดส่วนของทรัพยากรเพื่อที่จะทำให้มีปริมาณและมีประสิทธิภาพที่มากที่สุดให้เพียงพอต่อความต้องการของมนุษย์ที่เรียกว่า Demand

4. **สินค้าและบริการ (Goods and service)** อาจกล่าวได้ว่า สินค้าก็คือผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปแล้ว และเป็นผลิตภัณฑ์ที่รอการจำหน่าย ดังนั้นสินค้าจึงควรที่จะมีการออกแบบเพื่อให้มีรูปลักษณะที่สวยงามตรงกับความต้องการของผู้บริโภคและเมื่อมีสินค้าแล้วก็ควรที่จะมีการบริการเพื่อให้สินค้านั้นกระจายไปยังผู้บริโภค เมื่อพูดถึง การบริการ จึงอาจกล่าวได้ว่า การบริการก็คือการทำการตลาดอย่างหนึ่งเพื่อที่จะให้สินค้าเข้าถึงมือผู้บริโภคอันเป็นขั้นตอนระยะสุดท้ายของการผลิต การทำการตลาดในปัจจุบันจึงมีหลากหลายรูปแบบ แต่อย่างไรก็ตามรูปแบบที่จะใช้เพื่อทำการตลาดนั้นสิ่งสำคัญที่สุดก็คือจะต้องสะดุดใจผู้บริโภค และชวนใจให้ผู้บริโภคซื้อสินค้า นั่นคือเป้าหมายของการตลาด

5. **ผู้บริโภคมีความต้องการไม่จำกัด (Unlimited demand of consumer)** และเมื่อพูดถึงผู้บริโภค ผู้บริโภคในที่นี้จะหมายถึง Demand ไม่ใช่ Want เพราะคำทั้งสองนั้นแปลเหมือนกันแต่มีความหมายต่างกัน คำว่า Demand หมายถึง มีความต้องการด้วยและมีอำนาจซื้อด้วยจึงเรียกว่า Demand ส่วน Want นั้นจะหมายถึงมีความต้องการเท่านั้นไม่ได้หมายความว่ามีความอำนาจซื้อดังนั้นการผลิตจึงมุ่งไปเฉพาะผู้บริโภคที่มีความต้องการและมีอำนาจซื้อ ตัวอย่างเช่น การผลิตรถยนต์ ผู้ผลิตจะผลิตมาให้เท่ากับปริมาณความต้องการของผู้บริโภคที่เรียกว่า Demand (สังเกตได้จากรูปซึ่งมีการผลิตเท่ากับความต้องการของมนุษย์) แต่ยังมีผู้บริโภคที่เรียกว่า Want (ซึ่งอยู่นอกเหนือจากรูปวงรี) กำลังรอคอยที่จะได้รถยนต์อยู่แต่ยังไม่มีความอำนาจที่จะซื้อ ผู้บริโภคเหล่านี้ยังมีอีกเป็นจำนวนมากดังนั้นจะสังเกตเห็นว่า หากผลิตรถยนต์มาให้กับผู้บริโภคที่เรียกว่า Demand ซึ่งมีจำนวน 10 ล้านคน แต่ก็ยังมีผู้บริโภคที่เรียกว่า Want ซึ่งมีจำนวนอีกหลายสิบล้านคนยังไม่ได้รับสินค้า แต่เป้าหมายของการผลิตสินค้าในทางเศรษฐศาสตร์ก็คือ อยู่ที่ผู้บริโภคที่เรียกว่า Demand

ดังนั้น จะเห็นว่ากระบวนการเหล่านี้มีสิ่งสำคัญอยู่สองประการ กล่าวคือ ทรัพยากรมีจำกัดและความต้องการของมนุษย์มีไม่จำกัด เหตุผลทั้งสองอย่างจึงทำให้เกิดวิชาทางเศรษฐศาสตร์ขึ้นมาเพื่อที่จะทำให้ทรัพยากรมีประโยชน์สูงสุด และคุ้มค่าที่สุดแก่มนุษย์ และจากกระบวนการดังกล่าวจึงมีการถอดความจากคำว่า Economics มาเป็น เศรษฐศาสตร์ หากแยกศัพท์ออกมาเราจะได้ว่า เศรษฐ + ศาสตร์ แปลได้ว่า เศรษฐ หมายถึง เศรษฐี หรือ ความมั่งคั่ง และศาสตร์แปลว่า การเรียนรู้ รวคำแปลก็คือ การเรียนรู้เพื่อทำให้ตนเองเป็นคนมั่งคั่ง หรือเป็นเศรษฐี ดังนั้น เรียนรู้อย่างไร การเรียนรู้ก็เป็นไปตามกระบวนการที่ได้เขียนเอาไว้ กล่าวคือ “หากมนุษย์รู้จักเลือกใช้ทรัพยากรการผลิตแล้วมาผลิตเป็นสินค้าให้มีปริมาณที่มากและมีประสิทธิภาพสูงสุด หลังจากนั้นก็นำสินค้าของตนไปบริการให้กับมนุษย์ด้วยกันซึ่งมีความต้องการ (Demand) ที่ไม่จำกัดได้” มนุษย์ผู้ที่รู้จักคิดค้นเพื่อที่จะผลิตสินค้านั้นจะมีความมั่งคั่งเกิดขึ้นอย่างแน่นอน หรืออาจเรียกว่า สามารถที่จะเป็นเศรษฐีได้ในที่สุด แต่คำว่า ความมั่งคั่ง (Wealth) หรือ เศรษฐี ในเชิงเศรษฐศาสตร์อาจหมายถึงความร่ำรวยก็ได้ หรือภาวะที่มีการเป็นอยู่ที่ดีขึ้นก็ได้ กล่าวคือ มนุษย์ไม่จำเป็นจะต้องมีเงินมากมายมหาศาล หรือมีเงินเป็นจำนวนร้อยล้านพันล้าน แต่หากมนุษย์สามารถที่จะบริหารรายได้ให้

มีมากกว่ารายจ่ายที่มีอยู่ในทุกๆเดือน ทุก ๆ สัปดาห์ และทุกๆ วัน ก็แสดงถึงภาวะแห่งความเป็นคนร่ำรวยแล้ว และอาจเรียกว่าเป็นคนมั่งคั่งหรือเป็นคนร่ำรวยได้เช่นกัน และหากมนุษย์สามารถบริหารรายได้และจ่ายโดยสร้างรายได้ให้มีมากกว่ารายจ่ายมากขึ้นเรื่อย ๆ จนมองไม่เห็นรายจ่ายหรือเห็นน้อยที่สุด นั่นคือการจัดสรรทรัพยากรที่คุ้มค่าที่สุด ยกตัวอย่างเช่นวิธีการจัดสรรทรัพยากรตามหลักและกระบวนการที่ได้อธิบายเอาไว้ เช่น นักศึกษามีเงินมามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์เพียงวันละ 100 บาท ในจำนวนเงิน 100 บาทเป็นทรัพยากรที่มีจำกัด หากนักศึกษาคนนั้นสามารถที่จะใช้เงินจำนวน 100 บาท โดยเข้าก็ใช้ได้ กลางวันก็ใช้ได้ ตกตอนเย็นก็ยังสามารถใช้ได้ แล้วยังมีเงินเก็บไปใช้ในวันพรุ่งนี้อีก การที่นักศึกษาคนนั้นสามารถที่จะคิดเทคนิคในการใช้เงินของตนซึ่งเรียกว่าทรัพยากรที่มีจำกัด โดยแบ่งใช้ได้ตลอดเวลาและนี่ก็อาจจะใช้เงินตอนไหนก็ได้ใช้ นี่ก็อาจจะทานข้าวตอนไหนก็ได้ทาน ความถี่ที่สามารถใช้เงินได้ตลอดเวลา นี้แสดงถึงภาวะแห่งความเป็นคนมั่งคั่งหรือเป็นคนร่ำรวยแล้ว เพราะกำลังมีวิธีการเรียนรู้เพื่อทำให้ตนเกิดเป็นคนมั่งคั่งหรือเกิดเป็นคนรายนั่นเอง หรืออีกตัวอย่างหนึ่งก็คือเรื่องของ “เวลา” คำว่า เวลา ก็หมายถึงทรัพยากรเช่นกัน ทุกคนมี เวลาเท่ากัน กล่าวคือ มี 24 ชั่วโมงเท่ากัน แต่ทุกคนจะต่างกันตรงที่การมีช่องทางในการไขว่คว้าความสำเร็จ หรือการมีเทคนิค วิธีการ เพื่อที่จะให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ หากผู้ใดสามารถที่จะจัดสรรเวลาภายใน 24 ชั่วโมงก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนมากที่สุด ผู้นั้นก็สามารถเกิดความมั่งคั่งได้ ดังนั้น หากใครก็ตามสามารถที่จะเรียนรู้ เทคนิค และวิธีการได้ในหลายๆ รูปแบบและเป็นกระบวนการที่ถูกต้องเหมาะสม ผู้นั้นจะได้เปรียบ สิ่งเหล่านี้เราสามารถสร้างขึ้นมาได้โดยการศึกษา เรียนรู้ด้วยตนเอง และความสามารถอันนี้ทุกคนสามารถที่จะสร้างได้ ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วหลายคนอาจจะคิดว่า ตนเองไร้ความสามารถ คนอื่นมีความสามารถมากกว่า การคิดในลักษณะแบบนี้เท่ากับว่าเป็นการปิดกั้นตนเอง การคิดว่า ฉันอยากมีเงินมากมาย กับความคิดที่ว่า ฉันจะต้องมีเงิน เป็นความคิดที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติที่แตกต่างกัน และความคิดที่ว่า อยากเรียนให้เก่ง กับความคิดว่า ฉันจะต้องเรียนให้เก่ง ก็เป็นความคิดที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติต่างกันเช่นกัน เหมือนกับมีคนๆ หนึ่งมาบอกว่า ท่านไม่ต้องไปไขว่คว้าหาความร่ำรวยหรือที่ไหนหรอก เพราะพ่อแม่และญาติพี่น้องของท่านเป็นคนจนอยู่แล้ว ดังนั้นความจนมันจะต้องติดตามทุกคนที่เกิดมาในตระกูลนี้ เพราะพ่อแม่ท่านจนปู่ตายายของท่านก็จน ดังนั้นตัวท่านเองจะทำอะไรก็ไม่สามารถที่จะรวยได้ ท่านก็ต้องจนเช่นกัน และหลังจากนั้นเมื่อท่านทำอะไรบางอย่างแล้วเกิดประสบความสำเร็จแล้วท่านก็จะบอกตนเองว่า มันเป็นไปตามคำที่เขาพูดจริง ๆ เพราะทำอะไรแล้วก็ไม่เป็นผลสำเร็จสักที การคิดเช่นนั้นไม่เป็นไปตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ เพราะเศรษฐศาสตร์ได้อธิบายเอาไว้ว่า หากเรารู้จักวิธีการจัดสรรทรัพยากรที่ถูกต้อง เป็นไปตามกระบวนการ เทคนิค วิธีการ ทุกอย่างจะประสบความสำเร็จ และเมื่อใดก็ตามที่ท่านได้รับในสิ่งที่ท่านต้องการและในสิ่งที่ท่านพอใจที่จะให้เป็นไป นั่นคือสิ่งที่เรียกว่า ความมั่งคั่ง หรือความร่ำรวยอย่างแท้จริง

ดังนั้น จากที่ได้อธิบายมาทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า เศรษฐศาสตร์เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดสรรทรัพยากรเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้บริโภคและโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ผู้ที่รู้จักวิธีการจัดสรรทรัพยากร

และจากกระบวนการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ไม่มีอะไรที่มนุษย์จะได้ฟรี มีแต่ต้องแลกจึงได้มา แม้กระทั่งเราอยากจะทำนข้าว เมื่อมีข้าวและกับข้าวมาตั้งไว้ข้างหน้า เราก็ยังจะต้องแลกด้วยการเคี้ยวแล้วกลืน และสิ่งที่เราจะได้รับก็คือความอิ่ม ดังนั้นขนาดการ ทำนข้าวยังต้องมีการแลกด้วยการเคี้ยวแล้วกลืน ดังนั้นกระบวนการทางเศรษฐศาสตร์จึงบอกให้เราทราบว่า ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่เราจะได้แบบฟรี เราต้องแลกก่อนจึงจะได้มา

เอกสารอ้างอิง

วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิณ, เศรษฐศาสตร์จุลภาค, พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร, โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536

ปรีชา นาคเนาทิม, เศรษฐศาสตร์จุลภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพมหานคร, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2529

วันทนี ภูมิภัทราคม, เศรษฐศาสตร์, นนทบุรี : ชัยศิริการพิมพ์, 2526

